

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Η βασιλεία των Ουρανών, λέγει ο Χριστός, μοιάζει με έναν άρχοντα που θέλησε να του αποδώσουν λογαριασμό οι δούλοι του. Μόλις άρχισε να κάνει το λογαριασμό, του φέρανε κάποιον που όφειλε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Επειδή δεν μπορούσε να τα επιστρέψει, ο κύριός του διέταξε να πουλήσουν τον ίδιο, τη γυναίκα του, τα παιδιά του κι όλα τα υπάρχοντά του και να του δώσουν το ποσό από την πώληση. Ο δούλος τότε έπεσε στα πόδια του, τον προσκυνούσε κι έλεγε: «Δείξε μου μακροθυμία και θα σου δώσω όλα τα χρέη μου πίσω». Τον λυπήθηκε λοιπόν ο κύριός του εκείνον τον δούλο και τον άφησε να φύγει, του χάρισε μάλιστα και το χρέος. Βγαίνοντας έξω ο ίδιος δούλος, βρήκε έναν από τους συνδούλους του, που του όφειλε μόνο εκατό δηνάρια. Τον έπιασε και τον έσφιγγε να τον πνίξει, λέγοντάς του: «Ξόφλησέ μου αυτά που μου χρωστάς». Ο συνδούλος του έπεσε τότε στα πόδια του και τον παρακαλούσε: «Δείξε μου μακροθυμία, και θα σου τα ξεπληρώσω». Εκείνος όμως δεν δεχόταν, αλλά πήγε και τον έβαλε στη φυλακή, ώσπου να ξεπληρώσει ό,τι του χρωστούσε. Όταν το είδαν οι συνδούλοι του, λυπήθηκαν πάρα πολύ, και πήγαν και διηγήθηκαν στον κύριό τους όλα όσα έγιναν. Τότε ο κύριος τον κάλεσε και του λέει: «Κακέ δούλε, σου χάρισα όλο εκείνο το χρέος, επειδή με παρακάλεσες. Δεν έπρεπε κι εσύ να σπλαχνιστείς το σύνδουλό σου, όπως κι εγώ σπλαχνίστηκα εσένα;» Και οργισμένος τον παρέδωσε στους βασανιστές, ώσπου να ξεπληρώσει όσα του χρωστούσε. Έτσι θα κάνει και σε σας ο ουράνιος Πατέρας μου, καταλήγει ο Χριστός, αν ο καθένας σας δεν συγχωρεί τα παραπτώματα του αδελφού του μ' όλη του την καρδιά (Ματθ. 18,23-35).

Το βασικότερο, σύμφωνα με τη χριστιανική διδασκαλία, είναι πως ο πιστός δεν μπορεί να φέρνεται ως αγνώμων απέναντι στο Θεό (που χορηγεί με αφθονία κάθε αγαθό), αλλά να συγχωρεί τους συνανθρώπους του καρδιακά και αληθινά. Διαφορετικά, με ποια δικαιολογία περιμένει απ' τον Θεό να συγχωρήσει τον ίδιο στη καθημερινή του ζωή, αλλά και μετά θάνατον; Ο Θεός συγχωρεί τους ειλικρινά μετανοούντες όταν κι εκείνοι συγχωρούν τους άλλους. Αυτός είναι ο τέλειος πνευματικός κανόνας, αφού είναι αναγκαίο εξάλλου να περάσουμε μέσα απ' το δρόμο των άλλων -εξαρτόμαστε ο ένας από τον άλλο- για να φτάσουμε στην αιώνια ζωή. Όταν δεν αγαπάς τους αδελφούς σου, με τους οποίους σχετίζεσαι και συναλλάσσεσαι μάλιστα ανά πάσα στιγμή, πώς ισχυρίζεσαι ότι αγαπάς τον Θεό που σωματικά δεν βλέπεις καθόλου; (βλ. Α΄ Ιω. 4,20)

Έπειτα, όταν ψάξουμε βαθύτερα τις αιτίες των προστριβών μας προς τους άλλους, θα δούμε ότι εμείς είμαστε συνήθως που φταίμε, επειδή χρησιμοποιούμε (κάποιες φορές ασυναίσθητα) άσχημα λόγια, παρεξηγήσιμα έργα, ειρωνικούς μορφασμούς, δεν τους δίνουμε σημασία όταν έχουν ανάγκη, αποδιώχνουμε εύκολα συνανθρώπους μας επειδή μειώνουν λίγο τον τεράστιο εγωισμό μας κ.λπ. Για να μας χαρίσει-συγχωρήσει επομένως ο Θεός τα ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ λάθη-χρέη μας προς αυτόν, απαραίτητη προϋπόθεση είναι να χαρίζουμε κι εμείς στους άλλους τα ΕΛΑΧΙΣΤΑ χρέη (σε πράξεις, ανεκπλήρωτες οφειλές και λόγια) που έχουν προς εμάς, να τους αντιμετωπίζουμε ποιοτικά ως φίλους, αδελφούς και εκλεκτούς. Δεν μπορεί κανείς να περιμένει εγωιστικά συγχώρηση από τον Θεό και την προσφορά της αιώνιας ευφροσύνης, αν στην πράξη δεν αποδείξει ότι είναι άξιο παιδί του ουράνιου

Πατέρα του, που ανατέλλει τον ήλιο του για καλούς και κακούς, επιτρέπει την τροφή και στέλνει τη βροχή για δικαίους και αδίκους (βλ. Ματθ. 5,45).

Αλλά και πόσο πνευματικά τυφλός είναι κάποιος, αν απευθύνεται στο Θεό και του λέει: «Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ΩΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΑΦΙΕΜΕΝ ΤΟΙΣ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙΣ ΗΜΩΝ», ενώ την άλλη στιγμή πράττει τα ακριβώς αντίθετα; Οι άγιοι της Εκκλησίας μάλιστα διδάσκουν ότι πραγματικός χριστιανός είναι εκείνος που συγχωρεί τους εχθρούς του και όχι μόνο τους γνωστούς και φίλους του. Μας λένε ότι ψυχικά ασθενής είναι όποιος δεν μπορεί να αγαπήσει. Διότι με αγάπη μεταξύ τους (συμφεροντολογική) συμπεριφέρονται ακόμα και οι άδικοι και εγκληματίες και οι τελώνες, λέγει ο Κύριος (βλ. Μθ. 5,46-48). Πόσο πρέπει οι χριστιανοί να διαφέρουν απ' αυτούς; Αν ο χριστιανός δείχνει σκληρότητα και απονιά άλλωστε στην ζωή του, τότε τι παράδειγμα θα δώσει στους άθεους και άπιστους;

Ο Χριστός διδάσκει ότι μοναδικός δρόμος για την τελειοποίηση του προσώπου και την αιώνια ευτυχία είναι η αποκατάσταση της σχέσης με το Θεό και η υγιής στάση αγάπης, συμφιλίωσης, αγάπης και χαράς που επιδεικνύουμε συνεχώς προς τους διπλανούς μας. Τον κοινοτικό, εκκλησιαστικό αυτόν τρόπο ζωής, φύτεψε στον κόσμο ο Χριστός με την ενσάρκωσή του, την μοναδική διδασκαλία του, τα άγια θαύματά του και την σταυρική θυσία του υπέρ όλων των ανθρώπων. Ο κόσμος αλλάζει όχι με την εκδίκηση, αλαζονεία και απανθρωπιά, αλλά με την προσφορά του εαυτού μας και με την αδιάκοπη φιλανθρωπία. Δωρεάν λάβαμε τη Χάρη του Θεού, δωρεάν οφείλουμε να την δίνουμε και στους άλλους. Αυτός είναι ο δρόμος των αγίων, της ψυχοσωματικής υγείας, της παιδικής απλότητας, της άφεσης των αμαρτιών, της θέωσης και της τελικής εσχατολογικής λύτρωσης.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑ, Γεωργίου Πατρώνου, τ. Α΄, εκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθ. 2003

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ, εκδ. Άρτος Ζωής, Αθ. 2011

ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΥΠΑΡΞΗ, τ. Α΄, εκδ. Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Μήλεσι Αττικής, Αθ. 2001

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, Τιμοθέου Κιλίφη, Α΄ τόμ., 4η έκδ., Αθ. 1999

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Νικ. Σωτηρόπουλου, εκδ. Ο Σταυρός, Αθ. 1981